

asszociáció

nagy sárga jaj a villamos kezdem el írni kicsi gyűrótt papírra egyik első versemet a térdemen végére érve a mű természetesen nem lett remekmű de hangulatából a folytatásra nézve valami mégiscsak feldereng durva lenne lírai nyafogásnak vélni bár tizenévesen nem eléggé motivált a sorok között bujkáló halál ám a törekeny alkat dadogva már ekkor jelezni akarta idővel majd akár intellektuálisan is besúrúósódhet ez a megkarcolt magány aztán aprócska tudással dúsulva képi szinten lassan épülgetni kezdett a költői asszociációk laza bázisa néhol keresetten máskor érzélgósen szenvedve nehezen értem oda az igaz szerelemhez melynek alakuló talpazata a vad romantikus kitörésekben hamar összetört a birtokba vehető nyelvéhez pedig ritkán adatott meg a megszállottság termelte őserő a műnemben a dalokat sohasem szerettem a modern elvontság kicsit mindig horzsolta az alanyi teret s az ellentmondások sora nehezen szövetkezett megrázó tragédiákkal bár hogy közelít dúlt porondon egyre drámaibban csatázik bensőm az elmúlással önvádakba gyűróve talán csak annyi reménnyel az álszerénység akkordja is felkerül a hegedűre

VIDA KAMILLA

vajon mit gondolhatnak a tyúkok amerikáról?

*az utolsó tyúk az udvar közepén álldogált,
amíg vitték ki a bútorokat, már csak ő maradt,
kapirgált a kerticsap mellett, és bámulta a fekete öltönyös
ügyintézőket.*

*ez a tyúk még ismerte azt a tyúkot,
amelyik híresen keveset tojt, és az a vád
érte a dédanyám részéről, hogy elkényeztetett,
nagyigényű, és amerikai álmokat dédelget.*

*haraggal mérte ki a napi kukoricadarát neki,
ami homokszínű volt, mint a dédanyám,
mint az udvar, mint a tyúkök és az egész falu.
csak a tyúkok voltak színesek.*

*a rikító tarajú kakas párjának ragyogott
a napfényben hátul kikandikáló rubinszín bele,
és lett napról napra csillogóbb a vértől, ahogy csipkedték
a többiek. egy hét alatt húzták ki a drágakövet.*

*a kakashoz a kerítésen át kéretlenül bedugtam az ujjam, megcsípett,
kivívta a tiszteletet. színesek voltak, és a délutáni szabadidő közben pusztultak el.
így kellene meghalni voltaképp mindenkinek.*

*mikor tehát meghalt az a tyúk, az amerikáról álmodozó,
és bíbor volt napokig a betonból kinövő sárga fű,
azt hittem, hogy megértettem valamit.*

*a családi történetek egyszerűen érnek véget;
mindenki meghal, a hagyatékot elosztják.
a gyerekek kirepülnek, mert ők tudnak repülni,
nem kell az udvar közepén kevélyen álldogálni.
nem tudom levenni a szemem erről az utolsóról, amelyik itt kapirgál,
és az öltönyösöket nézi.
furcsa érzés, hogy nem változna semmi, ha eltörném a szárnyait.*

mielőtt idomítanál

*az úton, amin lassan két éve sétáltam haza, üllőinek
hívták, és sokáig tartott belátni, hogy a pusztá ténytől,
hogy a főváros az otthonom, nem lettem semmivel sem szabadabb.
és hogy ezekben az esti sétákban semmi történelmi nem volt,
hiába néztem hunyorgatva a kerületre színes-mázás cserepeivel nehezedő
iparművészeti múzeumot, kicsit ittasan melázva önmagam jelentőségén.
én idomítok, a város idomul. lassan önként engedi, hogy átkarcoljam az arcát.
ennek sincs semmi értelme; mondtam pökhendien, és a járdára köptem.
ilyenkor mindig férfiként gondoltam magamra; hajnali kettő,
egyed már eresztve az övemen, egy végigudvarolt este, ismeretlen
esztéta csajok. és az emberek, akiket viszont ismerek, és mind gyűlöljük egymást,
csak ugyanaz a hobbink, és fejükbe vették, hogy azt a verset majd nekik kell megírniuk.
ezek az emberek ugyanazokba a kocsmákba járnak, és gyanakvó
szemmel, ugrásra készen figyelik, hogy vajon valaki írja-e már
azt a verset.*

*a történelem nem a férfiaké, hanem a történelem a férfi, és egyszerűbb nekem is férfivá
válni, mint megkérni a történelmet egy szívességre.
a város is éjjel, a sötétben mer önmaga lenni, ahogy a kövér nők*

*is őszintén szeretik a telet, mert végre hordhatnak bő pulóvert.
várj csak, idomulok, mielőtt még idomítanál.
a rabságból kihozni a legjobbat, az is valami, ezt mindig elfelejtik.
tél van, most vidám vagyok. vidámabb, mint este az üllőin,
öveget eresztve.*

A dallam

Kemény Istvánnak

*Mi voltunk azok, akik először csak azt mondtuk, nem leszünk a barátod.
Mi voltunk azok, akik aztán belöktünk a szederbokorba, és fenyegetőztünk, hogy
elmondjuk az összes titkodat, ha elárulsz a tanító néninek.
Mi voltunk azok, akik később azt terjesztettük rólad az iskolában, hogy tetves vagy,
túrod az orrod, és a szüleid a szocikra szavaznak.
Mi voltunk azok, akik elvettük az alufóliába csomagolt szendvicsed, és ha nem voltunk
éhesek, akkor a kukába hajítottuk.
Mi voltunk azok, akik miatt a WC-be kellett zárkóznod, mert nem mertél előttünk
tornaruhába öltözni.
Mi voltunk azok is, akik azt mondtuk, hogyha annyira akarsz csatlakozni a háborús
játékhoz, akkor lehetsz a fegyverhordozónk.
Mi voltunk azok, akik felállítottunk a székről, hogy le tudjunk ülni.
Mi voltunk azok, akik havonta egyszer szóba álltunk veled, hogy lássuk, mennyire
rajongsz értünk.
Mi voltunk ezek a gyönyörű, nagyszemű csodagyerekek, kis szentek, fürtös
aranyangyalok.
Hiába biztattak azzal, hogy majd fordul a kocka, hogy utolsókból lesznek az elsők.
Kapsz hús évet, az alatt nem hallasz rólunk, de ha akkor is egyedül jössz, megölnék.*